

Հովհաննես Հովհաննիսյան

* * *

Տեսնում եմ ահա - ազգեր են մեռնում,
Ազգեր են ծնվում, և արմավենին
Սուրբ ազատության դողդջուն ձեռքում
Բաղդն է մոտենում մատաղ ազգերին:
Եվ նախնյաց փառքը նոր արշալուսով
Ցոլում է նոցա պայծառ ճակատին,
Եվ ահեղ կռվում արյուն – քրտինքով
Վաստակած անմահ աճում է դափնին:

Եվ միայն դու ես, իմ խեղճ հայրենիք,
Որ շղթայակապ հեծում ես դարձյալ,
Եվ պատան պատան կուրծքը գեղեցիկ-
Ընկած ես որպես կենդանի մեռյալ...
Եվ անցած փառքիդ ավերակներից
Փրկության ոստը դեռ չէ կանաչում,
Կրծքիցըդ հոսած արյան շիթերից
Քո տանջանքների փունջն է ցողվում:

Բայց, իմ հայրենիք, դու պիտի ջմեռնիս.
Ես հավատում եմ հարության օրիդ.
Մոտ է ժամանակ, գարթիդ, սիրելիս,
Փրկության աստղը վառվում է ճակտիդ:
Ոտքի ել, հոգին, շղթադ թոթափիր:
Աչքըդ, բաց արա՛ այդ մահվան քունից,
Թեև մահամերձ, դու մի ծայն հանիր -
Որդիքդ օգնության կրգան չորս կողմից:

Иоаннес Иоаннисян

* * *

Умолкли навсегда времен былых народы,
Родились новые народы в смену им, –
И с пальмой нежною зиждательной свободы
Склонилось счастье к народам молодым.

И слава прадедов, забрезживши звездой,
Роняет им свой луч и светом гонит зло;
И добытый трудом, печалью и борьбою,
Венок бессмертия венчает их чело.

Лишь только ты одна, Армения родная,
Лежит, как труп живой, – мне горестно взглянуть:
В цепях тоскуешь ты, прекрасный лик склоняя;
Разметана твоя истерзанная грудь!

Из-под твоих руин не глянет ветвью новой
Зеленый мирт любви – спасения символ;
Возложен на тебя тоски венец терновый –
Венец немых скорбей и вековечных зол.

Но нет, ты не умрешь! Я верю в обновленье,
Оно должно прийти, - оно к тебе придет.
Во мраке вековым горит звезда спасенья:
Приснися, близок час, час о родина, - он ждет.

Все то, что некогда в душе твоей боролось,
Пусть вспыхнет вновь. Воспрянь во прахе и пыли!
Хоть полумертвая, услышь, подай свой голос, –
Твои сыны придут со всех концов земли...